

Möjlighet att delegera beslut om hemlighållande av vistelseort

Högsta förvaltningsdomstolen (HFD) har i beslut den 8 november 2016, mål nr 6529-15, funnit att rätten att fatta beslut om hemlighållande av vistelseort (14 § andra stycket LVU) inte får delegeras utom i brådskande fall och då endast till socialnämndens ordförande eller annan ledamot som nämnden utsett.

HFD resonerar enligt följande.

10 kap. 4 § SoL reglerar inte vilka ärenden som får delegeras, utan bara vem som får vara mottagare av delegation i vissa uppräknade ärendetyper.

När det gäller vad som får delegeras framgår av 6 kap. 33 § kommunallagen (KL) att delegation av beslutanderätt är möjlig i alla ärenden förutom de som anges i 34 §. Av 34 § framgår att beslutanderätten inte får delegeras i ärenden som rör myndighetsutövning mot enskilda, om de är av principiell beskaffenhet eller annars av större vikt. Ett beslut om att hemlighålla den unges vistelseort anser HFD är ett sådant beslut som träffas av den bestämmelsen. Det är därför inte möjligt att delegera sådana beslut.

Däremot anser HFD att det är möjligt att enligt 6 kap. 36 § KL delegera beslutanderätten i brådskande ärenden om hemlighållande av vistelseort. Sådant delegation kan bara ske till nämndens ordförande eller annan ledamot som nämnden har utsett. Vad som är brådskande ärenden får avgöras utifrån förhållandena i varje enskilt fall. Beslut om att hemlighålla den unges vistelseort som tas i samband med ett omedelbart omhändertagande enligt LVU får enligt HFD typiskt sett anses vara av så brådskande karaktär att delegationsbeslut är möjligt.

I Socialstyrelsens allmänna råd (1997:15) om tillämpningen av LVU anges att det inte finns någon begränsning i rätten att delegera beslut om hemlighållande av vistelseort. HFD:s ställningstagande innebär att detta inte stämmer. De allmänna råden har ännu inte reviderats med anledning av HFD:s avgörande.

Stockholm som ovan

Hans Altsjö
Vice stadsjurist